

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 301

20) Til *undervisningsministeren* af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvorfor har ministeren afvist den i UNESCO den 23. november 1983 enstemmigt vedtagne appel til alle medlemsstater om den 22. marts 1984 kl. 12.00 at afsætte et minut til, at alle mænd, kvinder og børn standser deres aktiviteter og i enighed demonstrerer deres ønske om fred, international forståelse og universelt samarbejde?«

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Til orientering om baggrunden for den UNESCO-resolution om et minuts stilhed den 22. marts 1984, som hr. Pelle Voigt henviser til i sit spørgsmål, kan jeg oplyse, at forslaget ikke blev vedtaget ved en afstemning i UNESCO, men at det sammen med en række andre forslag indgik i en større pakke, som blev forelagt UNESCOs 22. generalkonference, og som dér blev taget ad notam en bloc.

Den danske delegation og en række andre vestlige delegationer fandt forslaget temmelig indholdsløst, og man fandt det i modstrid med vore landes traditioner for at overlade sådanne tilkendegivelser til borgerne selv. Man fandt dog ikke anledning til at modsætte sig forslaget.

På denne baggrund har jeg ikke fundet anledning til at tage initiativ til en efter min mening lidt tom demonstration. Det er min opfattelse, at det arbejde, der i ministeriet gøres ved hjælp af lærerkursus og ved hjælp af det, der står i læseplanerne for bl.a. samtidsorientering, er betydelig vigtigere, når det gælder at skabe forståelse for internationale forhold.

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil gerne spørge, om Danmark på den pågældende UNESCO-konference tog forbehold over for dette punkt i den erklæring, som man dér blev enige om, eller om man forlod konferencen efterladende det indtryk, at denne erklæring var en sag, som Danmark faktisk ville arbejde for.

Jeg forstår, at ministeren anser freds demonstrationer af denne art for tomme og

indholdsløse, og det synes jeg er tragisk. Jeg deler i denne sammenhæng i langt højere grad UNESCO-vedtagelsens holdning.

Men jeg kunne også godt tænke mig at spørge, hvordan beslutningen om ikke at foretage sig noget i denne sag egentlig formelt er truffet, idet jeg forstår, at diskussionen om denne sag slet ikke har været ført i UNESCOs nationalkommission i Danmark, men øjensynlig imellem nationalkommissionens generalsekretær, hr. Niels E. Ravn, og undervisningsministeren, der i fællesskab, ser det ud til, har fundet ud af, at man ikke skal foretage sig noget i denne sag.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det er i overensstemmelse med almindelig praksis, at man afgør spørgsmål i UNESCOs nationalkommission på den måde. Mig forekommer det ærlig talt lidt besynderligt.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Der er jo ikke tale om, at jeg sætter en UNESCO-anbefaling ud af kraft. Den anbefaling gælder jo. Jeg mener blot, at det principielt er betænkeligt – og den betænkelighed deler jeg med en række andre vestlige lande – at statsmagten på den måde bruger det offentlige skolesystem i bestemte sagers tjeneste.

Jeg kan da godt være helt enig i, at det allervigtigste spørgsmål er bevarelse af freden. Hr. Pelle Voigt må altså tro, at det er vi, der i øvrigt er uenige med SF om forsvarspolitikken, faktisk også meget optaget af. Vi betragter både EF og hjemmeværnet og NATO som noget, der alt sammen har til hovedformål at sikre freden og hindre en gentagelse af det ragnarok, vi har været stillet over for flere gange.

Vi mener blot ikke, at man skal bruge skolevæsenet og bruge de offentligt ansatte lærere på denne måde. Det plejer vi jo ikke at gøre i Danmark, ganske som statsmagten jo ikke har bestemte lærebogsmaterialer, og ganske som der jo er undervisningsfrihed og kommunerne selv kan vælge deres læseplaner. Der er noget udansk ved en sådan statslig aktion. Jeg synes også, aktionen er mere imponerende, når de kommer spontant, end når de kommer på befaling af en minister. Ærlig talt, det tror jeg også hr. Pelle Voigt er enig med mig i.